

Havfruens himmelfærd

Af Lars Ahn Pedersen

NEJ, skriver hun, JEG VIL IKKE VÆRE JERES LAIKA.

"Det er slet ikke ment-" forsøger manden i jakkesættet sig.

NEJ. Hun understreger ordet med sin tusch.

Manden nikker. "Okay. Vi vender tilbage senere," siger han og forlader værelset sammen med rumvæsenet.

I drømmene kan hun høre sine søstre kalde.

De fleste morgener vågner hun på grund af smerterne. Hun har fået tilbudt en lille anordning, der vil gøre det muligt for hende selv at regulere medicinen, men det har hun takket nej til. Hun vil gerne mindes om, hvorfor det gør ondt. I stedet bliver hun liggende i sengen, indtil sygeplejerskerne kommer og tager hende op.

Det meste af dagen tilbringer hun i poolen. Ellers vil hendes hud udtørre og begynde at klø. Saltvandet slikker mod hendes krop, og hvis hun lukker øjnene, kan hun næsten bilde sig selv ind, at hun er tilbage i det klare dyb sammen med sine søstre.

Men det bliver aldrig andet end en illusion. De har givet hende et hus med havudsigt, sikkert i den bedste mening. Men bare det at kunne se havet, så tæt på og alligevel så langt fra, gør kun savnet endnu større. Hun kommer hele tiden til at lade sine fingre bevæge sig hen over de steder, hvor gællerne plejede at sidde, og hun kan ikke lade være med at røre ved arvævet på sine ben. Hun ville græde, hvis hun kunne. Men hun kan stadig høre sin bedstemors ord: *Vi har ingen tårer, og så lider vi meget mere...*

Hun var 15, da hun mødte sit første menneske.

Hun kendte alle historierne om dem fra sin bedstemor. Havde tigget og bedt hende om at fortælle dem igen og igen. Om hvordan en kvinde fra menneskenes verden havde giftet sig med en han-delfin og født tvillingerne Ariel og Erik, de første havfolk. Om hvordan Erik havde deltaget i menneskenes krige og høstet hæder i talrige søslag. Om hvordan deres børn var fortsat med at kæmpe for menneskene indtil den dag, hvor de begyndte at spørge sig selv, hvorfor de blev ved med at tjene et folk, som viste så lidt respekt for den verden, de levede i.

Siden da havde havfolket undladt at blande sig i begivenhederne i verden over dem og viste sig kun for få udvalgte mennesker. Doktoren var en af dem.

På sin 15 års fødselsdag tog hun sammen med sin bedstemor hen til Doktorens ø. Den havde sin egen havn og en mindre flåde af skibe. Det forbløffede hende at se havfolk svømme i vandet sammen med mennesker i mærkelige sorte dragter, iført masker.

"Jeg har hørt om dig," sagde Doktoren. "Du er den stille af søstrene. Din bedstemor fortæller mig, at du interesserer dig meget for os mennesker."

Hun rødmede. Doktoren var en høj, midaldrende kvinde med grå stænk i sit sorte hår. Der var noget strengt over hendes udtryk, som antydede, at hun ikke tog tingene let. Det meste markante træk ved Doktoren var dog hendes øjne. De var mørkebrune, grænsende til det sorte. Det var første gang, hun havde set øjne, der ikke var blå som havets dyb.

Hun kiggede væk. Og befandt sig pludselig ansigt til ansigt med et menneske, der uden, at hun havde bemærket det, var svømmet hen til hende og bedstemoderen. Det var en ung mand.

"Hej," sagde han. "Jeg hedder Tom. Jeg er en af dr. Meiras assistenter. Hun har bedt mig om at give dig en rundvisning. Vil du med?"

"Ja," sagde hun og forelskede sig på stedet.

Manden i jakkesættet vender tilbage sidst på eftermiddagen. Hun er i poolen, da hun ser ham nærme sig. Rumvæsenet er ikke med ham denne gang.

"Tilbuddet gælder stadig," siger han. "Men vi skal bruge et svar senest i morgen. Det er deres deadline."

Hun sprøjter vand på ham, så hans skjorte bliver gennemblødt på brystet. Han træder væk fra kanten af poolen, og for første gang er der en antydning af irritation at spore i hans ansigtstræk.

"Meget modent," siger han. "Hør her, jeg gik ud fra, at du efterhånden var klar over, hvor alvorlig situationen er. Vi taler om overlagt mord på fire personer, og der er seriøse overvejelser om at ændre loven, så nogen som dig kan-"

Hun skubber sig væk fra kanten og dykker ned i den dybe ende af poolen. Det sidste, hun hører, før hun forsvinder ned under overfladen, er manden, der råber:

"Hold op med at straf-"

I drømmene kan hun høre sine søstre le.

Hun var 17, da væsenerne ankom fra rummet.

Det virkede som om, de kom ud af den blå luft. Pludselig en dag var himlen fyldt med deres skibe, og det hele skete så hurtigt, at folk knapt nok nåede at blive bange. De nyankomne sagde til menneskene, at de kun var kommet her for at observere, lære og måske handle. Troværdigheden i deres budskab blev selvfølgelig hjulpet på vej af det faktum, at det kom fra væsener, som var i besiddelse af en teknologi, der skulle bruge mindre end et sekund på at sætte samtlige forsvarssystemer på Jorden ud af spillet.

Ingen vidste, hvordan rumvæsenerne i virkeligheden så ud. De viste sig kun som spøgelsesagtige hologrammer, der ændrede form afhængig af den vinkel, man så dem fra. Nogle mennesker betegnede dem som engle, andre som dæmoner, men flertallet valgte at kalde dem for Spøgelserne.

"Kender de til os?" spurgte hun Doktoren.

"Ja..." sagde Doktoren. "De har set dit folk, men vi har ikke fortalt dem hele baggrunden. Så vidt vi ved, tror de stadig, at I er en naturlig udviklet art ligesom delfinerne."

Hun studsede. "Hvorfor? Er vi da noget, I bør skamme jer over? Er jeg?"

"Selvfølgelig ikke, min kære," sagde Doktoren. "Men du må forstå, at ikke alle ser den forskning, som vi udfører her på øen, som noget godt."

"Hører Spøgelserne til blandt dem?"

"Til at starte med var vi bekymret for, hvordan de ville reagere, men på det seneste har vi fået signaler om, at de er begyndt at vise interesse for mine projekter." Doktoren smilede. "De siger endda, at min forskning kan blive vores billet til stjernerne."

De serverer fisk for hende, morgen, middag og aften. Maden fejler ikke noget, og kokken skulle engang have fået en Michelin-stjerne, men hun kunne godt ønske sig lidt mere variation.

Hun har adskillige gange forsøgt at forklare dem, at hun også kan indtage andre former for føde. Når hun føler, at deres omsorg bliver for omklamrende, prøver hun at frastøde dem ved at bede om en bestemt type kød.

OG HELST FRA DØDE SØMÆND, skriver hun. NÅR KØDET RÅDNER, FÅR DET EN DEJLIG SØDLIG SMAG.

De tror hende aldrig. Det burde de.

Hun var 18, da hun fik sine ben.

Hendes følelser for Tom var kun vokset i årene efter deres første møde, men de var ikke gengældt. Selv om han var venlig og altid virkede glad for at se hende, fornemmede hun, at hun i hans øjne stadig var den lille havpige, som delte hans lidenskab for menneskets musik og havets vidundere.

Det værste var den måde, han fik hende til at tænke om sin egen verden. Havet havde for hende altid været et sted fyldt med uendelige muligheder. Nu føltes det som et fængsel, og fornemmelsen blev forstærket hver gang, hun sagde farvel til ham på havnen og så ham gå væk. Han kunne følge hende ned til hendes verden - eller så længe hans iltbeholdning rakte til det - men hun kunne aldrig blive en del af hans. Eller kunne hun?

Til sidst spurgte hun Doktoren. De første gange var svaret et klart nej, men langsomt begyndte Doktoren at se mulighederne i forespørgslen.

"Ja," sagde hun. "For et år siden ville jeg have sagt, at det aldrig ville kun lade sig gøre. Men med den teknologi, som Spøgelserne har foræret os, er det ikke længere helt usandsynligt. Processen kan vendes om. Det er ukendt for de fleste, men jeres haler er i virkeligheden ikke haler, men to sammenvoksede ben. Jeg vil ikke lyve for dig. Der er stadig tale om en uhyre kompliceret operation, og sandsynligheden for, at det lykkes, er minimal. Men den er til stede."

"Så du vil gøre det?" spurgte pigen med bævende stemme.

Doktoren smilede. "Ja, min kære. Men jeg må advare dig. Dette vil ikke være velset blandt mange, hverken hos dit eller mit folk. Jeg er allerede 'forbandet' og bliver kaldt for Havheksen, fordi jeg valgte at fortsætte min bedstefars arbejde med jer, men for dig er det anderledes. Du har en familie, der elsker dig. Er du sikker på, at du er i stand til at forlade dem? Er du villig til at betale den pris?"

"Ja," sagde hun og var bleg, som en død.

I drømmene kan hun høre sine søstre græde.

Det tog dem næsten tre dage at forvandle hendes krop til noget, der mindede om et menneskes, men alligevel var operationen ikke fuldstændig vellykket.

Selv om hun havde fået to perfekt udseende ben, kunne hun ikke bruge dem, fordi hvert eneste skridt blev fulgt af en smerte så ekstrem, at den næsten fik hende til at besvime. Hun ville skribe, hvis hun kunne, men operationen havde også taget hendes stemme.

"Da de forsøgte at justere dit iltindtag, skete der en sådan skade på dine stemmebånd, at de

ikke kunne reddes. De var nødt til at fjerne dem sammen med din tunge," fortalte Tom hende på hospitalet.

Hun smilte gennem medicintågerne, lykkelig over for første gang at være sammen med ham på land.

"Dit lille fjols," sagde han. "Hvorfor gjorde du det?"

Hun prøvede at finde en måde at fortælle ham det på, men blev afbrudt af en sygeplejerske.

"Jeg beklager, men du bliver nødt til at gå nu," sagde den unge kvinde til Tom. "Hun har brug for at hvile. Er du en af hendes venner?"

"Ja," sagde han. "Arme stakkel. Vi er alt, hvad hun har tilbage. Hendes egne vil ikke længere kendes ved hende."

Sygeplejersken nikkede medlidende. "Det er godt, at hun har dig."

Hun så Tom kigge på sygeplejersken på en måde, som hun kun havde set i sine drømme.

"Tak," sagde han. "Hør, jeg ved godt, det er frygteligt upassende af mig, men jeg er simpelthen nødt til at spørge. Skal du noget, når din vagt er overstået?"

Et stille skrig samlede sig inde i hendes hoved, men før hun kunne gribe ud efter Toms arm, sendte medicinen hende ind i barmhjertighedens søvn.

Smerten er nærmest uudholdelig, da hun vågner op. Manden i jakkesættet står ved siden af hendes seng. Der er ingen sygeplejersker at se i nærheden.

"Vi har fundet dine søstre," siger han.

Hun var 21, da hun var med til brylluppet.

Hun troede, hun skulle dø. Det gjorde hun ikke. Men noget bristede inde i hende, da hun så Tom stå ved alteret og sige ja til sin kone.

Festen blev holdt på Doktorens ø. Hun var med som en af brudepigerne, klædt i silke og guld, i den smukkeste kjole, hun nogensinde havde haft på.

Da mørket faldt på, trillede hun ned til havnen i sin kørestol og kiggede ud på havet. Hun ønskede, hun kunne kaste sig i vandet og blive forvandlet til skum.

Så hørte hun sangen.

I drømmene kan hun høre sine søstre skribe.

De er der alle fem. På videoen kan man se, at de er i et bassin omgivet af bevæbnede vagter. Kameramanden zoomer ind. Flere af søstrene har sår og skrammer.

"De ydede god modstand," siger manden i jakkesættet.

Hun føler, hun skal kaste op.

En af tjenerne kommer ind med morgenmaden på en bakke. Der ligger bacon, spejlæg, bagte bønner og toastbrød på tallerkenen.

"Noget sagde mig, at du var klar til at prøve noget nyt," siger manden.

Han kigger væk, mens hun tømmer sit maveindhold ud over bakken.

Hun var 23, da hun dræbte Doktoren, Tom, hans kone og Doktorens 10-årige grandniece.

I første omgang blev dødsfaldene behandlet som en tragisk, men mystisk bådulykke, men det ændrede sig, da efterforskerne blev præsenteret for nogle interessante satellitfotos.

Ved hjælp af teknologi leveret af Spøgelserne kunne man på fotografierne tydeligt se fem skikkelser i vandet, der tilsyneladende ledte yachten hen til dets fatale møde med klipperne. Opløsningen var så høj, at det var muligt at identificere de fem. De var alle af hunkøn. De havde haler. Deres munde så ud til at bevæge sig på billederne. Efterforskerne troede i første omgang ikke deres egne øjne, men til sidst måtte de konkludere, at de fem væsener var i færd med at synge.

Kort efter blev hun anholdt og sigtet for firedobbelt mord. Hun aflagde fuld tilståelse på stedet, men nægtede derefter at oplyse mere. Hun overvejede at tage sit eget liv og nåede endda at skrive et afskedsbrev, før modet svigtede hende. De øgede overvågningen, da de fandt brevet i papirkurven og fik sat stumperne sammen. Der stod: JEG VIDSTE IKKE, DE VILLE TAGE BARNET MED PÅ TUREN. TILGIV MIG.

Det gjorde de ikke. Det kunne de ikke. Men hun kom aldrig for retten. Loven gjaldt kun forbrydelser begået af mennesker, og selv efter operationen blev hun ikke regnet for et.

Meningsmålingerne viste et klart flertal for, at hun i stedet burde aflives som en hund, men det var heller ikke en mulighed. Højesteret afgjorde, at hun var for vidende et væsen til at falde ind under dyrelovgivningen.

Til sidst placerede de hende i husarrest på et hemmeligt sted med pool og havudsigt.

"Dette er vores endelige tilbud," siger manden i jakkesættet. "Gå med til de krav, som vores overjordiske venner har stillet, og vi slipper dine søstre fri. Sig nej, og vi tillader jagt i begrænset omfang på dit folk. Selv Verdensnaturfonden har antydnet, at den ikke er afvisende over for tanken. I

er efterhånden blevet så udbredte, at I truer visse fiskebestande."

Hun ryster kraftigt nu, og det er ikke kun fordi, hun ikke har fået sin medicin.

Manden er et stort smil. "Det er dit held, at de mener, du er den bedst egnede til missionen.

Tilsyneladende er din krops nuværende tilstand som skabt til langvarige ophold i rummet, og atmosfæren på den planet, hvor de vil sende dig hen, skulle nærmest være flydende. Og du behøver ikke bekymre dig om dine ben. De siger, at de vil være i stand til at rette op på skaderne, med visse modifikationer, selvfølgelig. Du bliver endda i stand til at tale igen. Har vi en aftale?"

Hun nikker.

"Perfekt," siger manden. "Jeg overlader resten til vores ven her."

Han træder til side og afslører Spøgelset, der venter i døråbningen. Rumvæsenet kommer hen til hende, og pludselig får hun fornemmelsen af, at hun i et kort glimt ser dets sande skikkelse.

300, skriver hun.

<Ja,> siger Spøgelset, og det forbavser hende så klar og fast, stemmen lyder, ikke i værelset, men inde i hendes hoved. <Når vi ankommer til vores mål, vil der være gået 300 år her på Jorden. Din familie og alle, du kender, vil for længst være væk. Men for dig vil der kun være gået 18 måneder. Det er mere end rigeligt med tid til at træne og forberede dig på din opgave.>

Hun kan mærke, hun er på grådens rand. Men hun har ingen tårer. Hun ser på sin nye arbejdsgiver med rødsprængte øjne.

<Bare rolig,> siger Spøgelset. <Det kan vi også ordne.>

Hun er 25, da hun rejser mod stjernerne.

I drømmene kan hun høre sine søstre synge.

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).